

İnsan Sevgisi ile İlgili Kompozisyon

İnsan kalbinde yer alması gereken en önemli sevgilerden biri şüphesiz ki insan sevgisidir. Peygamber efendimiz der ki "İman etmeyen cennete gidemez; insanları sevmeyen ise iman etmiş olamaz. Yani şayet kendimizi bir insan veya bir Müslüman olarak görüyorsak insanları sevmeli, onlara saygı göstermeliyiz. Allah insanları tek bir anadan, tek bir babadan yarattı. Dolayısı ile bütün insanlar bir anlamda kardeş sayılır. O zaman din, dil, ırk, mezhep ayrımı yapan, kendini üstün veya başkalarını hor gören bir kişi ne gerçekten insan ne de Müslüman olabilir.

İnsan sevgisi deyince halk ozanı, Hak aşığı Yunus Emre'nin şu dörtlüğünü yad etmemek olmaz. Ne diyor Yunus?

Elif okuduk ötürü
Pazar eyledik götürü
Yaratılmışı hoş gördük
Yaratandan ötürü

Yunus Emre gerçek bir halk insanıydı. İnsanlara olan sevgisi büyüktü. İçindeki o insan sevgisinin ana kaynağı ise Allah sevgisiydi. Sevilen Allah'ın yarattıklarını sevmemek ne mümkündü. Allah'ı seven kişi elbette onun yarattıklarının tümünü de sevmeliydi. Günümüzde ne yazık ki Yunus gibi insanların sayısı bir hayli azaldı. Artık kimse kimseyi sevemez, sayamaz oldu. En dindar dediğimiz insanlar bile kendi çıkarları peşinde koşar oldu.

İnsanların sadece bize benzeyenini, Müslüman veya Türk olanını değil, tamamını sevmeliyiz. Gerçek insan sevgisi ancak bu şekilde var olabilir. Birine sırf zenci olduğu için farklı bir gözle bakıyor, onu hor görüyorsak, ilk isyanımız bir nevi Allah'a olmuş olur. Bununla ilgili küçük bir hikaye vermek yerinde olacak. Derler ki siyahi, bizim deyimimizle zenci biri sokaktaki bir kalabalık arasında ilerliyordu. Hemen arkasında iki beyaz adam, onunla ilgili çirkin söylemlerde bulundular ve bunu sadece adam zenci olduğu için yaptılar. Zenci durdu ve arkasındaki adamlara şu unutulamayacak sözleri söyledi: "Tenimin rengini mi beğenmediniz, yoksa tenime bu rengi vereni mi?" İşte, adamlar, o an nasıl da kötü bir düşünce içerisinde olduğunu fark ettiler. Doğru ya, o insanları siyah renkte yaratan Allah değil miydi? O zaman onları beğenmemek Allah'ı beğenmemek değil miydi?

Yüzde doksanının Müslüman olduğu öz yurdumuzda bile çoğumuz insanlığı bırakmış, ırkçılığın peşinden koşmuyor muyuz? Birbirimiz hakir görüp çeşitli kötü söylemlerde bulunmuyor muyuz? O zaman nerede kaldı Müslümanlık, nerede kaldı insan ve insanlık sevgisi? Allah'ı, Kuran'ı, Hz. Muhammed Mustafa'yı hiç mi anlamadık? Onların bizlere emrettiği ırkçılık yapmak mıydı? Bu dünyada her insanın kalbinde insan sevgisi filizlenmedikçe zulümlerden, savaşlardan, katliamlardan kurtulamayız. Her anne ve babanın, öğretmenin ve imamın, papazın veya rahibenin, hahamın, şamanın veya keşişin ilk gayesi insanlara insan sevgisi aşılamak olmadığı müddetçe birbirimizi asla sevemeyeceğiz. Paranın kölesi olduğumuz müddetçe kendimizden ötesine muhabbet duyamayacağız.